

Паула Лайт

Гоце Първанов – кривото
огледало на нацията

Докато премиерите, министрите от едно или друго правителство и депутатите от управляващата клика в България са израз на временно статукво, на конюнктурата и превеса на една или друга група от политическата мафия, за президента се предполага, че е наш символ. Той би следвало да олицетворява онова, което представляваме в своята същност, нашия идеал, представата ни за личност, която изразява най-доброто, на което сме способни.

В САЩ, в един тежък и мрачен период за американците, се появи Кенеди. Неговият идеализъм, усмивка, убедително слово и решителност тласнаха хората нагоре, към светлината. В зависимост от периода и духовните потребности на нацията, всяка държава търси своето възплъщение. Търси лицето, което може да вдъхновява, да буди вяра и сили, любов към Родината и решителност да се трудиш за нея. Той съсредоточва в личността си есенцията, сърцевината, Светая светих на една националност. Ето защо е толкова важно държавният глава да бъде личност, която вдъхва възторг и уважение вътре в страната и вън от нея. Чистотата и добродетелите на тази личност трябва да са вън от всякакво съмнение, да будят уважение, гордост и респект, подобно на икона. Защото у един човек се съсредоточва мисията да бъде огледалото на народа си, да показва на света що за хора са тези, какъв е техният облик, дух, интелект и морал. Един президент трябва наистина да забрави пристрастия, сметки и политически интриги, защото принадлежи на цялата нация.

Нашият държавен глава се оказа странна, изпълнена с противоречиви послания личност. При него се установиха тъмно минало, доста мътно настояще и неясно бъдеще. Наистина ли Първанов, президент вече втори мандат, е символ и огледало на нашата същност? Не ми се иска да вярвам, че е така, защото на това огледало липсва кристалната чистота и истинност. То е замъглено като че е от атрибутите на фокусник-шарлатанин, нащърбено е и криво. През него виждаме обезобразено лицето на българския дух. Лошото е, че и светът ни възприема с гротескни, чудовищно разкривени черти.

Нека положим нашия символ и президент под скалпела на честния и безпристрастен анализ. Нека се разходим из неговото минало и настояще, за да видим колко мрак и колко светлина има в същността му и да се запознаем с неговите пороци и добродетели.

Георги Седефчов Първанов е роден на 28.06.1957 г. в с. Сирищник, община Ковачевци, област Перник, но израства в съседното село Косача. По-късно родителите му се преместват в град Перник, където синът им завършва математическа гимназия.

Скромният му произход, кроткото и уважително поведение и мила-та усмивка, която и до ден днешен просълзява и затрогва стариците му помагат. Наред с това, младежът никак не е глупав.

През 1981 г. завършва история в СУ „Св. Климент Охридски“, а през 1988 г. защитава докторската си дисертация на една носталгична за комунистите тема, „Димитър Благоев и българският национален проблем – 1879–1917 г.“ В тази абсурдно политизирана и идеологизирана тема няма нищо странно. Хора като него да козируват на социалистическата идеология и да крещат в хармония с жабешкия хор на възхвала към Партията с главно „П“. Може би, в своето поприще на историк Първанов не е имал друг избор, ако не е бил готов да работи като учител по история в родното си село Сирищник или в с. Косача.

Идеологическата му лоялност и правоверност, а може би и първи стъпки в сътрудничеството на ДС били съответно възнаградени. Още през 1981 г., направо от студентската банка момчето постъпва да работи в Института по история на БКП като научен сътрудник. Той остава имунизиран от задължителна работа като селски педагог за три години, от усилия, конкурси и борби и завинаги се откъсва от прогресивния си селски произход в полза на БКП.

От 1989 г. става старши научен сътрудник, а през периода 1992–1996 г. е директор на Центъра за исторически и политологически изследвания към ВС на БСП.

Политическата му кариера следва шеметно възходяща линия. От 1981 г. е член на БКП. Остава си такъв до избора му за президент през 2001 г.

През 1989 г. е сред учредителите на националистическата организация Общонароден комитет за защита на националните интереси, която на 04.01.1990 г. се обявява против формирането на ДПС и възстановяването на имената на българските турци. Този малък факт, не толкова широко известен, легитимира Първанов в истинската му същност. Ако проследим последващите му действия и реакции във връзка с ДПС, ще се убедим, че човекът е праволинеен и принципен като хамелеон.

Кариерата на момчето от село Сирищник е направо шеметна. През 1994 г. е избран за член на Изпълнителното бюро на ВС на БСП. През 1996 г. става заместник председател на партията си, а от 1998 до 2001, когато е избран за президент, е неин председател. От 1994 г. Гоце е народен представител, без прекъсване.

На 19.01.2002 г. полага клетва като президент на Република България и тържествено обещава на сантименталните пенсионери, с чиито

вот е избран, да бъде „социален президент“. От тази дата Седефчов влиза в най-висшата лига на политическия живот.

Както виждате, до този момент биографията му не разкрива петна и тъмни сенки. Вярно е, че пред нас се очертава лика на един напорист карьерист, който от социалистическо време се е научил да се катери нагоре и нагоре, дори ако трябва да пълзи. Научил се е да се бори за самоизявата и напредъка с лакти, нокти и зъби.

Само че, подобно на луната, биографията на президента има и своята „обратна“, „тъмна страна“. Или, ако се изразим като един от героите в „Туин Пийкс“, „Совите не са това, което са“.

По време на първия си мандат като президент, на въпрос на журналистка от водеща българска телевизия дали е бил агент на Държавна сигурност Георги Седефчов отговаря категорично „НЕ“. Това е първата лъжа на президента по въпроса. Но на лъжата краката са къси. През 2006 г. след дългогодишно мълчание, тъй като разсекретяването на досиетата предстои, Първанов съобщава, че в архива на ДС съществува папка с псевдоним „Гоце“ за него, но тя била съставена без неговото знание и участие. На 19.07.2007 г. Комисията по досиетата установява официално неговата принадлежност към ДС в периода 1989–1993 г. Става ясно, че изрично е изразил желание да сътрудничи. В предизборната му кампания за втори мандат той декларира, че не е знаел, че работи за тайните служби. Дори и хванат по бели гачи президентът не се предава и говори как сътрудничил само като историк, добре подготвен по македонския въпрос във връзка с написването на определена историческа творба. Да, но досието му съществува няколко години след тази мисия, която самият той определя като много патриотична и благородна. Наред с това, от досието му липсват страници, което буди въпроси все с неприятни евентуални отговори.

Когато се анализират такива факти, мнозина се нахвърлят върху автора, че трябва да спрем да се ровим в миналото, че историите с тия досиета трябва да бъдат забравени, че тогава такава е било времето и т.н. и т.н. Миналото, обаче, хвърля дълги сенки. Това минало свързва Първанов със „светли“ личности като Меди Доганов, Румен Петков и други подобни апостоли на неосоциализма, по-лош от най-вълчия капитализъм, които разграбват, озлочествяват и погубват клетото ни отечество.

Но дори да признаем, че Гоцето не е такъв, че той е бил агент от друг тип, добричък и родолюбив, това някак не кореспондира с топлите му чувства към Доган и Петков. Но да оставим и това.

Проблемът, който ме тревожи е, че президентът ни, нашият символ

и огледало е направо патологичен лъжец! Нека проследим хронологично лъжата му:

2002 – Не съм бил агент!

2006 – Води ми се досие, без да зная това.

2007 – Да, бях агент, но с патриотични задачи.

Бива ли президентът да е лъжльо, който се изправя пред лицето на целия народ и твърди неистини не веднъж, а три пъти, като всеки път ни сервира различна версия. И тези лъжи не са свързани със семейни проблеми и личен живот, което донякъде би било разбираемо, а с факти, важни за избора му, които неговите избиратели и данъкоплатците имат всяко право да узнаят. Защо Седефчов не си подаде оставката веднага, след като беше уличен в измама или поне не постъпи като Георги Коритаров и не се изповяда и извини на нацията? А Коритаров не е лъгал, а само мълчал за агентурното си минало. При Гоцето нямаше извинение, неудобство или дори капчица срам.

Впрочем, навикът да се лъже прилича на лошия дъх. Човек не може да се отърве от него.

На 05.03.2008 г., няколко дни след пожара във влака София–Кардам, който потопи в скръб и страдание толкова български семейства, в регионалния вестник „Струма“ излезе информация, че на 01.03., време на траур, президентът бил в околностите на Симитли, заедно със специално организирана от него ловна дружинка. В отговор на официалното запитване, верен на навика си да се разминава с истината, Гоцето първоначално отрича да е бил изобщо на това място. После, когато лъжата става прозрачна, президентството уточнява, че е бил там, но не на лов. Депутатът от БСП Стоян Проданов признава, че самият той е бил на ловна хайка в Симитли и отказва да отговори на въпроса бил ли е там и президентът. Очевидно, човекът просто не е дотам непочтен и му е неудобно да лъже, докато Гоцето няма такива деликатни скрупули. Работата е там, че нашият държавен глава на 01.03.2008 г. е не само грубиян, несъпричастен към мъката на хората и нормите на траура, а и браконьер, тъй като според Правилника за прилагане на Закона за лова, организирането на хайка за вълци е забранено в периода от 01.02. до 30.09. Какво да се прави... Гоце е последовател на славните родни традиции, чиито основи са положени от Кубадински и Тато в доброто старо време. Нека си спомним и за скандала, станал в една от бившите съветски републики, където Гоце с незаконен обстрел убива рядък планински козел, архари, защитен в червената книга на изчезващите видове.

Дотук си поговорихме за морала на човека, който няма кристалния

огледален блясък на чистата съвест. Случвало се е, обаче, хора безскрупулни и цинични да се окажат мъдри политици и да допринесат полза на държавата, която ръководят. Да не би пък случаят с Гоце да е точно такъв? Нека направим кратък анализ на някои негови действия във вътрешната и външна политика на страната.

Във външната политика Гоцето следва вечните и неизменни социалистически традиции и тича в Москва при всеки удобен повод, подобно на васал, оказващ почит на сеньора си. Той доведе с много усилия до енергийното ни обвързване към Русия, а сега хленчи за необходимост от енергийна независимост на България. Прилича на баща дал момата в леглото на прелъстителя, който после надава вопли, че не била девствена. Когато алтернативния църковен синод осъди страната ни в Страсбург, президентът хукна да се кланя на новия руски патриарх Кирил II да съдейства за обединението на църквата. Визитите му на изток десетократно надвишават тия на запад. Той е доктор хонорис кауза на университетите в Армения и Азербайджан. Непосредствено преди влизането на България в НАТО е правил изявление, че трябва това да стане със съгласието и посредничеството на Русия. Всъщност, абсурдът иде от това, че човекът е президент на държава, която членува в структури и алианси, отстояващи западните демократични ценности и действията му сигурно водят често до вдигнати вежди и цивилизовано удивление у дипломатите.

Още преди да встъпи в длъжност като президент, през 1999 г. Гоцето гласува против резолюция, която позволява на НАТО да влиза в българското въздушно пространство. В сръбската преса се появява писмо до Милошевич, в което приобщаването на България към НАТО е названо „авантюристично решение, което създава предпоставки за застрашаване на националната сигурност на страната.“

През 2000 г. той прави изявление, че трябва да се отчете мнението на Русия за приемането на България в НАТО.

Вътрешната политика на Гоцето се отличава с не по-малко действия, които гласкат страната към загуби, лош международен авторитет и кризи.

В края на 2002 година, въпреки протестите на 18 религиозни и неправителствени организации, подписва приетия от Народното събрание Закон за вероизповеданията, в който Българската православна църква е определена като представител на традиционното вероизповедание. Целта на закона е да съдейства за преодоляването на разкола в Църквата в полза на патриарх Максим. Прилагането на този закон, илюстриращ

недопустимата по конституция намеса на държавната власт в религиозните работи, довежда до насилствено извеждане на православни свещеници от храмовете им през нощта на 20 срещу 21.07.2004 година.

Резултатът за България е печален, защото през 2009 година Европейският съд по правата на човека в Страсбург отсъжда в полза на синода на Инокентий. България губи огромна сума, която е дължимо обезщетение. Вместо да търси начин за преодоляване на недопустимия гаф, Гоцето нагло заявява: „От решението на съда в Страсбург не произтича автоматично едно или друго задължение на българското правителство“. Можете добре да си представите как се отразяват такива действия и изявления върху международния авторитет на страната ни!

С всяко свое действие Гоцето се очертава като все по-безскрупулна личност. Интересно как се получава това, но шеф на ДАНС, на Главна прокуратура и на Върховния касационен съд се оказват бивши съветници на президента. При това положение, кой би могъл да упражни контрол върху действията му?!

В доклад на специалната комисия на ООН, сформирана да разследва машинации по програмата „Петрол срещу храни“, БСП, чийто председател през 1998 година е бил Седефчов, е уличена във вземане на подкупи от режима на Саддам Хюсеин от самата партия и близки до нея фирми. Естествено, Гоце отрича ръководството на БСП да е вземало такива средства, верен на навика си да отрича неизгодни за себе си истини. И ето тук идва на помощ „съветника“. Българската главна прокуратура отказва да предприеме действия и разследване по сигнала на авторитетната международна организация. Нали Главният прокурор, Борис Велчев, е президентски съветник.

Единствената сила, която би могла да заяви горчиви истини за държавния глава, е свободната преса. Само че, в случая, и тя не се оказва чак толкова свободна...

На 08.10.2006 г., по време на президентската изборна кампания в предаването „В десетката“ по БТВ журналистът Иво Инджев съобщава, че получил анонимни електронни писма, в които се твърди, че Гоцето притежава мезонет на стойност 100000 евро на централен булевард в София, подарен му от наградения от него с орден оръжееен търговец, Петър Манджурков. Обявяват информацията за клевета и Инджев напуска „доброволно“ БТВ. Според него, върху телевизията е оказан натиск, а той самият, всъщност е уволнен заради президента. Едно типично политическо уволнение. Комисията по етика в електронните медии, сезирана по случая от българска медийна коалиция, излиза с решение, че

журналистът е спазил напълно изискванията на етичния кодекс на българските медии. Журналистите призовават Гоцето да се застъпи, но той отговаря, че не се меси в работата на една частна медия. Дали след тази история журналистите ще имат вече смелостта да обрисуват истинския му лик? Ако беше чист, защо той не извади просто документ от Агенцията по вписванията в София какви имоти притежава? Това би станало за по-малко от час. Защо не беше поканен Маджурков да декларира, че не е правил подобен подарък на президента? Мисля, че има въпроси, които съдържат в себе си и единствения логичен отговор. Точно държавният глава, който трябва да брани ценностите на демокрацията, включително свободата на словото, става причина да бъде изгубен за зрителите един добър журналист и да се всели атмосферата на страх и мълчание.

Не по-чистопльтен е Гоцето в другите свои функции като упражняването на правото на помилване и назначаване на дипломатически представители.

През 2006 година държавният глава подписва указ, с който назначава бившият главен прокурор Никола Филчев за посланик в Казахстан. По този начин прекъсва развитието на дело, в което към бившия прокурор са отправени обвинения в убийство. Въпреки последвалите оскърбителни и непристойни скандали, изразяващи се в това, че посланикът се крие в България и не изпълнява задълженията си, че по Българското национално радио са излъчени псувните му по адрес на интервюиращ журналист, Гоцето не предприема никакви действия за прекратяване на мандата му и Филчев продължава да се подвизава като посланик. Това не е единственият случай, при който се позори клетата ни Родина.

В деня, когато окончателната присъда на Цветелин Кънчев за побой и изнудване е потвърдена, на 14.11.2001 г. като лидер на Ромската организация Еврором, той дава подкрепата си на президентските избори на Гоце. В открито писмо съдия Нели Куцкова го укорява, че приема подкрепата на един престъпник. Въпреки позорните обстоятелства, станали известни, през април 2005 година президентството помилва Цветелин Кънчев.

Всички тези постъпки, макар и срамни и неприятни сами по себе си, са дреболии в сравнение с основните грехове на Гоцето в служба на тъмните сили, извели го до върха.

Той е основната причина да ни се стовари на главите „прекрасното“ управление на тройната коалиция.

След като се провалят два мандата за съставянето на правителство, президентът използва третия мандат, за да го връчи на ДПС, третата

партия по брой на избраните депутати. Така героят става инициатор и вдъхновител на сегашното управление, разсипало страната ни.

Изобщо, чувствата му към ДПС се оказват странно нежни. Гоцето е много близък с Меди Доганов, когото награди с орден най-висока степен. Граждани от Кърджали са ми писали, че портретът на президента е окачен в повечето кабинети на чиновници, назначени от квотата на движението. Той е наградил с хиляди евро лауреати на конкурс за художници, организиран от Алберт Хавальов, разследван за източване на ДДС в размер на 638761,66 лева. Същата персона е от антуража на Доган и се води като собственик на един от сараите му в село Рибарица. Известен е с прозвището „домакинът на Доган“. Какво да се прави? Изглежда, някогашните агенти на ДС са членове на много специално братство и се държат заедно при всички обстоятелства. Мисля си, обаче, че пламенният патриотизъм и патос на гражданин и историк, демонстриран в много речи на президента е чиста проба бутафорно лицемерие. Едва ли човек, който дори малко милее за страната ни би влизал в толкова приятелски взаимоотношения с престъпник и предател като Ахмед Доган.

Друг негов любим авер се оказа Румен Петков, който за мнозина е Дон Корлеоне на родната нашенска мафия. През 2008 година, след разкриването на връзките с престъпността по най-високите етажи на МВР и обвинението срещу Румен Петков, първоначално Гоцето заявява, че в президентството не е постъпила информация по случая и че той бил целенасочено изолиран. Няколко дни по-късно, обаче, излиза с изявление, че Румен Петков можел да реформира системата и че проблемът бил в липсата на доверие в МВР от страна на обществото. Това става ден преди да бъде разстрелян Георги Стоев (на 07.04.2008 г.). Седмица преди това в „Сеизмограф“ писателят е обвинил Петков във връзки с престъпния свят. Ето какви са съратниците и другарите на Гоцето, нашето криво огледало!

Не забравяйте едно! Този човек държи в ръцете си националната сигурност на България. Представяте ли си колко разчитат на нас Европа и съюзниците ни в НАТО? Дали ще имат търпението да ни чакат да тръгнем най-после по демократичния път?

Бих искала да обобща с няколко думи тъжната картина. Чрез президента ни, както и чрез правителството на власт са все ония тъмни и мракобесни сили, пръкнали се от бившата Държавна сигурност. ДС е жива! Чрез нейните манипулации на власт са хора от структурите ѝ, слуги на интересите на чужда държава, кукловоди на мафията. Как да градим международен авторитет? Неслучайно един висш дипломат изпусна

нервите си и направи изявление, че България е Троянският кон на Европа. Срамно е емблематична фигура като държавния глава да е тясно свързана с тия структури, със силите на мрака. Срамно и страшно!

Мнозина будни и съвестни граждани виждат какво става. Виждат и не мълчат, но никой не ги чува.

Пламен Асенов казва: „Не намерих едно негово действие, дума или позиция, която да е донесла истинска полза на страната“.

Илия Илиев рисува следния словесен портрет на президента: „Въжеиграч, политически безгръбначен субект, способен в името на личния си интерес да заобиколи или прескочи всякакви уставни или нравствени ограничения.“

Млади хора говорят за тениски с надпис: „Това не е моят президент!“

Гоцето, обаче, е по-жилав и устойчив и от хлебарка. Злото е винаги такова.

Все пак, искам и аз да присъединя своя глас към всички, които имат достойнство, чувство за чест и здрав разум, които милеят за Родината: Освестете се, хора! Огледалото е криво и нечисто. Заради образа на президента ни, светът гледа на нас като на тъмни субекти и диви варвари. Елате на себе си. Нека си изберем чисто, кристално, истинско огледало, за да може да гледаме децата си в очите без срам!

КРАЙ

© 2009 Паула Лайт

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11569>]